

Тяжтежа

СЕДМИЧЕНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ДЕЦА И ЮНОШИ

ГОДИНА
II

РЕДАКТИРАТЬ:
ЕЛИНЪ ПЕЛИНЪ
Д. ПОДВЪРЗАЧОВЪ
ПИЛИГРИМЪ

Одобрень и препоръченъ отъ Министерството
на Народното Просвъщение съ окръжно
№ 19263 отъ 16 юний 1933 год.
Броятъ 2 лева

ГОДИШЕНЪ АБОНАМЕНТЪ 60 лв.
ПОЛУГОДИШЕНЪ . . . . . 30 лв.
Адресъ на редакцията
ул. „АПРИЛОВЪ“ 16-а — СОФИЯ

БРОЙ
21

Подвигътъ на предания Жоро

Английскиятъ изследователъ Дугласъ Силвертонъ, когато пътешествувалъ изъ Африка, веднажъ сполучилъ да спаси живота на едно негърче отъ група диваци чрезъ покупъ. То било заробено отъ едно съседно племе и дивацитъ, споредъ обичая, трѣбвало да го изгорятъ живо.

Откупеното момче, което нарекалъ Жоро, той повелъ съ себе си и то му служило презъ време на неговитѣ пътешествия изъ джунглитъ преданно и като истински робъ. Освенъ дето носѣло частъ отъ багажа му и оржието, то служело и за преводачъ и споразумяване съ другитѣ негри.

Дугласъ доста дълго време се бавилъ въ Капъ, южния край на Африка. Занимавалъ се съ търсене на диаманти и билъ щастливъ въ тази си работа. Като се обогатилъ, решилъ да се върне въ Англия. Тръгналъ съ богатството и багажа си за пристанището Каптаунъ, отъ кждето да се качи на параходъ. Освенъ Жоро, комуто далъ да носи торбата съ скъпоценнитѣ камъни, трѣбвало да наеме и двама снажни кафри, за да му носятъ багажа съ палатката, храната и питието. Оржието, състоящо се отъ две пушки, револверъ и апаратъ, носѣлъ Жоро. Дугласъ тръгналъ пешъ, като изоставилъ пжтуването съ коне, защото по пжтя искалъ да извърши и своя последенъ ловъ за да може за споменъ да отнесе и нѣкоя кожа.

За по сигуренъ ловъ тѣ тръгнали презъ горитѣ. Когато се изморявали отъ трудния пжтъ, разпъвали шатрата и си отдѣхвали всрѣдъ дивната природа. При една такава следобѣдна почивка, когато Дугласъ заспалъ, Жоро доловилъ, че двамата кафри се приготвявали да извършатъ нѣкакво зло на англичанина. Било вече късно да имъ се попрѣчи, защото тѣ скочили и докопали всичкото оржие, което Дугласъ снелъ и оставилъ до себе си. Той нѣмалъ довѣрие у съмнителнитѣ кафри.

Жоро, все пакъ, успѣлъ да догърчи до тѣхъ и да имъ обясни набързо, че не трѣбва да убиватъ англичанина, защото бѣлитѣ лесно ще ги издирятъ и накажатъ много

Любимата кукла

строго. По-добре било да го оставятъ въ гората безъ оржие, за да го разкъсатъ звѣроветѣ. А тѣ ще могатъ да се оправдаятъ, че сж се изгубили.

Като повѣрвали, че и Жоро е на тѣхна страна, тѣго послушали. Но за по-голѣма сигурностъ решили да вържатъ ржцетѣ и нозетѣ на Дугласъ.

Колко много Дугласъ се изненадалъ, като се пробудилъ отъ сънь и видѣлъ какво вършатъ кафритѣ съ него; още повече се изненадалъ, когато извикалъ Жоро на помощъ, а той се явилъ въ услуга на кафритѣ, за да го вържатъ. Такава неблагодарностъ той не очаквалъ. Отъ отчаяние и отъ ударитѣ, които чернитѣ му нанесли, той падналъ въ несвѣсть.

Вѣорженитѣ кафри и Жоро прибрали всичкия багажъ и оставили Дугласа вързанъ и безпомощенъ да се защищава отъ звѣроветѣ. Като се измъкнали по-далече отъ пленника съ плячката, тѣ решили да я подѣлятъ. Жоро забелязалъ, че кафритѣ не ги и тересуватъ толкова диамантитѣ, колкото силната ракия. Тази ракия кафритѣ обичатъ твърде много. Жоро имъ услужилъ бързо, като отворилъ нѣколко бутилки и имъ предложилъ дапиятъ. Тѣ пиели съ жадностъ и изпили питието до глѣтка. Опиянени, тѣ бързо заспали.

Жоро това и чакалъ. Той бързо докопалъ оржието и съ него отгърчалъ къмъ мѣстото, кждето оставилъ Дугласа. Пристигналъ въ последния критиченъ моментъ.

Дугласъ се пробудилъ отъ припадъка и въ отчаяние се опиталъ да развърже ржцетѣ и нозетѣ си. Това му се налагало още повече, защото дочулъ наблизомяукане на гладна пантера. Хладенъ потъ избилъ по тѣлото на Дугласа, когато малко следъ това забелязалъ изгладнѣлия звѣръ, който дебнѣлъ къмъ него.

Пантерата вече показвала остритѣ си бѣли зѣби и била готова да скочи върху своята безпомощна плячка, съ страшенъ ревъ, съ огнени очи и разперени остри нокти . . .

Но нейния ревъ се прекъсналъ отъ неочаквания изстрелъ на пушка. Дугласъ усѣтилъ какъ нѣщо тежко и топло се струполясало до самия него и започнало да се гърчи. Безъ да го ухапе и докосне съ нокти, както Дугласъ очаквалъ, пантерата изпънала тѣлото си и издѣхнала. Жоро я олучилъ право въ челото.

Янъ Бибианъ на луната

отъ Елинъ Пелинъ

Подъ малкото баирче, кждето Магу заведе земнитѣ си гости, имаше нѣколко дупки, като голѣми казани. Изъ тия дупки извираше нѣкаква странна течностъ, бистра като вода и гжста като сиропъ. Тя клокочеше буйно и протичаше надолу като рѣка. Течението на тая рѣка бѣше бавно и спокойно.

Отъ тая течностъ лунагитѣ правѣха дрехитѣ си. Тя имаше свойство, като се отдѣли на тънъкъ пластъ и се остави неподвижна, да се сгъства и да образува тънка, яка, мека и гъвкава материя, като най-изящния коприненъ платъ.

Лунагитѣ, които се бѣха събрали тукъ, бѣха работници, които приготвяваха тия пластове. Отстрани на тая странна рѣка тѣ бѣха направилъ малки и чисти вадички, по които гжстата течностъ отиваше въ дълги и широки и съвсемъ плитки изко-

пи, лъснати и гладки като стъкло. Въ тия изкопи, които бѣха направени съвсемъ хоризонтално, полека-лека се вливаше гжстата течностъ, застояваше се и следъ нѣколко деня подъ лжчитѣ на палящето слънце се превръщаше на тънъкъ платъ. Тоя платъ имаше свойство да предизвиква хладина върху тѣлото и затова бѣше много удобенъ за жителитѣ на луната, кждето слънцето печеше толкова силно.

Работницитѣ работѣха мълчаливо и планомѣрно. Едни се грижеха за вадичкитѣ, другитѣ, вѣоржжени съ особени инструменти, се грижеха за дебелината на произвеждания платъ. Трети го събираха и навиваха на ролетки върху специални металически пржчки, снабдени отъ дветѣ страни съ колелета.

Магу обясни на Янъ Бибианъ, че това е една отъ най-голѣмитѣ дър-

жавни работилници за платове. Тукъ се произвеждаха дрехи и за войницитѣ. Обаче дрехитѣ не се шиеха. Парчетата отъ тоя платъ се слагаха върху специални калѣпи и се биеха отгоре съ малки чукчета, краищата на които бѣха обвързани съ парцали отъ сжщия платъ. Тоя платъ имаше още свойство на разтегливостъ и затова съ тия чукове той добиваше желаната форма върху калѣпа.

Голѣмото множество работници, като видѣха Янъ Бибианъ и Калчо, оставиха работата си и се спуснаха да разглеждатъ тия странни жители, за които вече знаеха, че сж дошли отъ голѣмата зелена звезда, която всѣка вечеръ изгрѣваше на тѣхното тъмно небе.

Лунагитѣ се тълпѣха около Янъ Бибианъ и Калчо, натискаха се и всѣки искаше да се втикне по-близомъ до тѣхъ. Нѣкои посѣгаха да откъснатъ парче отъ дрехитѣ имъ, други пипаха коситѣ имъ, разглеждаха краката имъ, обути въ обуца и гърлесто се смѣха на тия чудати грозни

мжже. Защото предъ тѣхнитѣ очи и предъ тѣхнитѣ понятия за хубостъта земнитѣ жители имъ се виждаха ужасно грозни и сакати.

Децата се вѣвираха между тълпата, викаха, смѣеха се и питаха на тѣния езикъ, който Янъ Бибианъ и Калчо не разбираха.

— Хей, какъ ходите съ тия ужасни и меки крака? . . .

— Хей, кжде ви сж пипалата? . . .

— Защо сте така увити? . . .

— Тѣ нѣматъ зѣби, виждате ли? . . .

Тѣ нѣматъ зѣби! . . .

Това бѣха веселитѣ възгласи на децата, а възрастнитѣ, като ги слушаха, смѣеха се грѣмогласно.

Напраздно Магу бѣ разперилъ дългитѣ си ржце и викаше съ силенъ гласъ да отстрани тълпата. Лунагитѣ не се махаха, тѣ даже ставаха нахални и почнаха да блѣскаатъ и да удрятъ скришомъ Янъ Бибианъ.

За да се спаси отъ тая сганъ, която ставаше застрашителна, Янъ Бибианъ извади револвера си и почна да стреля въ въздуха.